

אל תסתכני במחשבות

מבחר שירה איראנית

מפרסית: אורלי נוי

נדמה לי שלא יהיה זה מופרך לומר כי מבין כל ענפי היצירה שעיצבו את זהותה התרבותית של איראן במשך אלפי שנים, לשירה שמור מקום מיוחד של כבוד. כמעט בכל שיחה שמתנהלת בפרסית, בשלב כלשהו ישתמש אחד הצדדים בציטוט של מי מגדולי המשוררים – חאפז, סעדי, רומי, חיאם, באבא טאהר ועוד – כדי לחדד את כוונתו. נער מתבגר איראני מסוגל לצטט את המשורר בן המאה השלוש-עשרה סעדי בטבעיות שבה בתי מצטטת את ג'סטיין ביבר. איראני שעומד בפני החלטה קשה, סביר שיפתח בדיוואן של המשורר הגדול חאפז כדי להיוועץ או לקבל אות לגבי העתיד לקרות.

אבל מקומה של השירה בתרבות הפרסית איננו מוגבל לקלאסיקה הגדולה של העבר; השירה ממשיכה עד היום להיות הלב הפועם של הזהות הפרסית, מתעדכנת ורלוונטית כתמיד. אחד הדברים שמדהימים אותי בכל פעם מחדש הוא מספר המשוררים הפוליטיים שמלווים את המאבקים של החברה האיראנית בעשורים האחרונים ומשלמים מחיר יקר על כתיבתם, נכלאים ואפילו מוצאים להורג בגלל שירתם.

מאז פרץ נימא' יושיג' (שם העט של עלי אספנדיארי, מי שנחשב לאבי השירה הפרסית המודרנית, 1895-1960) את מגבלות החריזה והמשקל הקפדניים בשירה הפרסית והרחיב את אורך השורות בשיר בהתאם לאורכם של רעיון או של מחשבה, הוא סלל את הדרך למשוררות ומשוררים רבים שניצלו את מרחב התמרון הפואטי החדש שניתן להם כדי לכתוב שירה אישית מאוד ופוליטית מאוד, במשמעה הרחב של המילה.

מבין המשוררות והמשוררים שמשיריהם מתפרסמים במבחר זה, ממשיכו המובהק ביותר של 'יושיג' הוא אחמד שאמלו (1925-2000), משורר, סופר, מחזאי ומתרגם מרקסיסט, ממתנגדי השאה לפני המהפכה. ספריו של שאמלו נאסרו לפרסום לפרקים הן תחת שלטון השאה הן על ידי הרפובליקה האסלאמית, אך הדבר לא ערער את מעמדו כמשורר המשפיע בקרב בני דורו. עוד משורר בן דורו של שאמלו, שאחד משיריו כלול במבחר הנוכחי, הוא נאדר נאדר פור (1929-2000), שהיה ממקימי אגודת המשוררים האיראנית ומהפעילים המרכזיים בה במשך שנים רבות.

פרוע' פרוחזאד היא לבטח המשוררת החשובה והפופולארית ביותר בשירה הפרסית של המאה העשרים. עד למותה הטראגי בתאונת דרכים בגיל 32 בשנת '67 הספיקה פרוחזאד לפרסם קורפוס מרשים של שירה חתרנית, ארוטית ושוברת מוסכמות, ולהפוך לאייקון תרבותי לא רק בזכות שיריה הנועזים אלא גם, בין היתר, בזכות רומן גלוי שניהלה לאחר גירושיה עם הקולנוען אברהים גולסתאן. גם ספריה נאסרו לפרסום באיראן לאחר המהפכה האסלאמית למשך יותר מעשור.

מוחמד־רִזָּא עֲאִל־פִּיאם, הידוע בכינויו "הָאֱלוֹ" (פתי, תמים), הוא מהסטייריקנים החשובים הפועלים כיום באיראן, ומהביקורתיים שבהם. כמה שירים מושחזים במיוחד שכתב נגד השלטון, ש"הָאֱלוֹ" התעקש לקרוא באירועי שירה פומביים, שילחו אותו לפחות פעמיים (ככל הידוע לי) אל בית הסוהר.

גם מְהֵדִי מוֹסוּוִי, מהנועזים יותר (ובאופן אישי האהוב עלי ביותר) מקרב המשוררים הצעירים באיראן כיום, ביקר יותר מפעם אחת בכלא בגין כתיבתו. אף על פי שאין היא פוליטית במובן הצר של המילה, מוֹסוּוִי מרבה לכתוב על אהבות אסורות בפרץ של תשוקה, תאוה וייאוש. הבלוג שהוא מנהל יורד מדי פעם מהרשת, ולאחר מספר חודשים עולה שוב תחת שם אחר, וחוזר חלילה. בבלוג הזה הכרתי גם את המשוררת פְּרִיבָּא שֶׁש־בּוֹלוֹקִי, שאותה אירח מוֹסוּוִי באחת מגיחותיו לפני שנעלם שנית.

א"נ

במבוי הסתום הזה / אַחֲמַד שְׁאֲמֵלוֹ

הם מְרִיחִים אֶת הַבֵּל פִּיךָ לְבִדֵּק
שְׁמָא אֲמַרְתָּ דְּבָרִי אֶהְבֶּה
הם נוֹבְרִים בְּלִבְךָ לְבִדֵּק
שְׁמָא מִסְתַּתֶּרְתָּ שֵׁם שְׁלֵהֶבֶת

יָמִים מְשֻׁנָּים הֵם אֱלֹהִי, יִפְתִּי

וּמִצְלִיפִים בְּאַהֲבָה בְּצַד מַחְסוּמֵי הַדְּרָכִים
צְרִיךְ לְהִסְתִּיר אֶת הָאַהֲבָה בַּמֶּרְתֵּף
צְרִיךְ לְהִסְתִּיר אֶת הַתְּשׁוּקָה בַּמֶּרְתֵּף

וּבְמַבּוֹי הַסְּתוּם הַפֶּתֶלֶת לְהִקָּר
הם מְזִינִים אֶת הָאֵשׁ בְּבַעֲרַת מְזֻמּוּרִים וְשִׁירִים
אֶל תְּסִתְּכֵנִי בְּמַחְשְׁבוֹת

יָמִים מְשֻׁנָּים הֵם אֱלֹהִי, יִפְתִּי

זֶה שְׁדוּפֶק עַל הַדֶּלֶת לַעֲת לֵיל

בֹּא כְּדִי לְהַמִּית אֶת הָאוֹר
צָרִיךְ לְהַסְתִּיר אֶת הָאוֹר בַּמֶּרְתֵּף

רְאִי אֶת הַקְּצָבִים
הַמְּשַׁחֲרִים לְטָרֵף בְּקֶרֶן הַרְחוּב
עִם סְכִינִים מְדַמְּמִים
מְנַתְּחִים אֶת הַחַיּוֹכִים מִן הַשְּׁפָתִים
וְאֶת הַשִּׁירִים מִן הַפֶּה
וְצוּלִים קְנָרִיּוֹת
עַל לְהַבֶּה שֶׁל פְּרָחֵי יֶסְמִין וְלִילֶךְ
הַשָּׁטָן שֶׁכּוֹר נִצְחוֹן
חוֹגֵג בַּמִּשְׁתָּה לְאִידוֹ שֶׁל אֶסוֹנִנו
צָרִיךְ לְהַסְתִּיר אֶת אֱלֹהִים בַּמֶּרְתֵּף
יָמִים מְשֻׁנִּים הֵם אֵלֶּה, יִפְתִּי

פיוס / אַחֲמַד שְׁאֲמֵלו

"הִנֵּה הָאוֹקֵינוֹס:
מַעֲמָקִים לֹא גָבוּל
מְעוֹף וּמַעֲרַבְלָת וְגֵאוֹת
מִבְּלֵי דַעַת

הִנֵּה הָהָר:
יִפְעָה לֹא נוֹעַ
נְסִיקוֹת וּשְׁקִיעוֹת וְקִשְׁיוֹת עֶרֶף
מִבְּלֵי דַעַת

וְאֵלוֹ אוֹתִי
בְּרֵאת אָדָם:
גִּרְגֵר חֶסֶד הוֹד
מִקְבֵּץ צֶמֶר וְגִלְגָּלִי בְּהֵמוֹת

כְּדִי לִפְאֹר אֶת שְׁמֶךָ בְּשִׁפְלוֹת הָרוּחַ
לְרַעַד מְאִימַת מוֹרָאָךָ
וּלְהֶאֱחֹז בְּךָ בּוֹדֵד וְאַבּוּד
כְּדִי שְׁאַתָּה
בְּשִׁלְמוֹתֶךָ תִּהְיֶה

אוֹתִי בְּרֹאת אָדָם:
נִכְלָם עִם כָּל מַעֲדָה שֶׁל הַגּוֹף
תּוֹעָה בְּשִׁדּוֹת גִּיהֶנוֹם וְנִטְמָן בְּבוֹרוֹת זֶהֱמָה
אוֹ שְׁמִיחַ בְּחִלְקוֹ לְהִיּוֹת עֲבָדְךָ
וּלְהִלָּךְ בְּגֵן שְׁאִין בּוֹ חֲמֻדָּה
בֵּין פְּרָחִים שֶׁל נֵיר

בֶּן תְּמוּתָה בְּרֹאת אוֹתִי
וְעַל כֵּן לְעוֹלָם לֹא יִמָּצֵא לְךָ רֵעַ
לְשֹׂאת אֶת הַבְּרִית
עַד סוּפָהּ

אַל תִּתְּפֹאֵר
עַל שְׁאֵנִי הוּא גִּזֵּר הַבְּרִיאָה:
לֹא בִי תִהְיֶה תְּהִלָּתְךָ

"אַל תִּטְעֶה בְּקִרְיָאתְךָ!
אֵינְךָ אוֹקֵינוֹס,
הַתְּגִלּוֹת נוֹזְלִית שֶׁל הָאֶפְלָה שְׁבִפָּנִים.
אֵינְךָ הֵר, תְּכִלִּיתָהּ שֶׁל נִקְשׁוֹת מְאֻבָּנֶת.
אָדָם הֵנָּה, שְׂכּוֹר מְנַבִּיעַת הַתְּבוּנָה
שְׁטִפָּה אַחַת מִמֶּנֶּה
שִׁלְחָה אוֹתְךָ אֶל חִידוֹת שְׁחָרוֹת.
הַיִּשּׁוֹת

מתפרשת בך,
נעלה מעל גיהנום וגן עדן והרים וגאיות,
הלת נוכחותך
חובקת את היקום.

שמך אני –
אל תפרשני לשוא!"

הישארי, אמא / נאדר נאדר פור

השארי, אמא, השארי היום בביתך הכבוי,
בחוץ רק שמים הממטירים פרענות.
אל תפתחי לאיש את דלת בית האבלים החפוי,
כי אין ממתינ בשער זולת המות, המת או העומד למות.

האדמה לוהטת היום מגשמי הדם, מהבילה,
אבל הלבבות המדמים בקרבינו קפואים.
אל תעצמי עינים לוטשות בצפייה בדלת נעולה,
כי הכאב הזה עוד יעקר גם לבבות ברזל נעולים.

הסירי את מבטך הכלה ממצפות האבן ברחובות,
הוא יהיה למרמס תחת צעדיהם הכבדים.
הרחיקי, אמא, את ברק עיניך מהקירות,
כי להבה שכזאת תתאדה תחת הגשמים.

הגשם משתעשע על הזוגיות ונוקש,
משב רוח קלילה מצטחק ברחוב החרב,
פי הרחוב נשטף בדם מאגרוף, רמון מתנקש,
ושפתיו נתפרות לשניו מעצמת הכאב.

האדמה לוהטת מגשמי הדמים היום, אמא,
האדמה שכורה ממחול הדמעות והדם,

תִּרְאֵי אֶת הָאֶזֶן הַכְּרוּתָה נִשְׁטֶפֶת, אִמָּא,
עוֹד מְרַדִּימָה עֲצָמָה לְצִלִּילִי שִׁיר עָרֵשׁ שָׁנָדָם.

תִּרְאֵי אֶת הָעֵין הַמוּטָלֶת בַּעֲפֹר כְּגֹזֶל,
עַד אֶתְמוֹל הִיא עוֹד יֹשֶׁבֶה בְּאַרְבֶּת עֲצָמוֹתֶיהָ,
תִּרְאֵי אֶת כַּף הַיָּד שְׁזָרוּקָה לְצֵד גּוֹף מְבֹהֵל,
רַק אֶתְמוֹל עוֹד הָיְתָה אֶגְרוֹף וְיִכְלָה לְאוֹיְבֶיהָ,

הַסֵּתֶכְלִי עַל הַמוֹחַ הַמְּגָאֵל בָּדָם, עַל הַלֵּב וְקָרְעָיו,
שֶׁעוֹד פּוֹעֵם תַּחַת הַסְּלִיּוֹת בְּרַכּוֹת,
דְּמָמָה קָרָה מִתִּיזָה אֶרֶס צֶהָב בְּעוֹרָקָיו,
מִבְּטִיחָה לָהּ כִּי אַחֲרֵי הַמָּוֶת – תִּפְצִיעַ חֲרוּת.

הַשְּׂאֲרִי, אִמָּא! הַשְּׂאֲרִי הַיּוֹם בְּבִיתְךָ הַכְּבוֹי,
רַק גִּשְׁמִי זֹעֶה מְחַכִּים עַל מִפְתָּנֶךָ.
עַד מָתִי תִנְעָצִי עֵינַיִם כְּלוֹת בִּשְׁעַר דְּהוּי?
לֹא תִרְאֵי, לֹא תִרְאֵי עַל סִפּוֹ עוֹד אֶת בְּנֶךָ.

חטא / פְּרוֹעַ' פְּרוֹחֶזָאד

חֲטָאֲתִי חֲטָא מְעַנֵּג וְקֻטִּיפָתִי
לְצֵד גּוֹף שֶׁקֵּט, נִרְעֵד, חוֹלְמָנִי.
לֹא יוֹדַעַת מָה עָלָה בְּדַעְתִּי
שֶׁם בְּעִזּוּבָה הַחֲשׂוּכָה הִהְיָא.

בְּעִזּוּבָה הַדּוֹמָמָת וּשְׁכוּחַת הָאֵל
צִלְלָתִי אֵל עֵינָיו מְלֹאוֹת הַסּוּד,
לְבִי הֵלֶם בְּתוֹךְ חֲזִי וְהַשְׁתּוֹלֵל
כְּשֶׁהִיאֹשׁ שֶׁבְּעֵינָיו הַפְּצִיר בִּי "עוֹד!".

בְּעִזּוּבָה הִהְיָא, שׁוֹמָמָת וְרַחוּקָה,
הַתִּישְׁבָּתִי לְצֵדוֹ לֹלָא מְלִים,

שִׁפְתֵי מִזְגוֹ עַל שִׁפְתֵי תְּשׁוּקָה רַכָּה
עֲצוּבָה כְּטֹרֶפֶם שֶׁל אוֹהֲבִים.

לְחִשְׁתִּי לְתוֹךְ אֲזִנִּי בְּאַהֲבָה:
רוֹצָה אוֹתָךְ, שְׁמִטְרִיף לִי אֶת לִילִי,
אֶת הַחֵיק שָׁבוּ בּוֹעֶרֶת תְּאוּהָה,
רוֹצָה אוֹתָךְ, אֶהוּב מִשְׁגָּע שְׁלִי!

הַתְּשׁוּקָה שְׁבַעֲיָנִי שִׁלְחָה בִּי לְהַבּוֹת,
הַשָּׂכָר שֶׁבְּנוֹסוֹת פְּתָאוֹם רָטֹט,
גּוֹפִי הַסִּתְרָחַר, הַמְבָּסֵם קָלוֹת,
נִרְעַד לְעֲמֵת גּוֹפּוֹ הַמְּלַהֵט.

חֲטָאתִי חֲטָא מְעַנֶּה וְקִטִּיפָתִי
בְּחֵיק אִישׁ יוֹקֵד וּמְעַרְסֵל,
חֲטָאתִי בְּזוּעוֹת שְׁעֵטָפוֹ אוֹתִי
בְּבַעֲרָה וּבִטְיָנָה וּבִכְרוֹל.

שאלה ללא תשובה / מחמד־רזא עאלי־פיאם

שְׂאֵל הַיֶּלֶד הַסִּקְרָן,
אָמְרוּ לִי אֲנָשִׁים: מַה־י אֶהְבֶּה?
אָמְרָה לוֹ נַעֲרָה: תַּחֲלָתָה בְּתַעֲתוּעַ
וְסוֹפָה בְּעֵנֶה וּמִשׁוּבָה.

אָמְרָה אִמּוֹ: הָאֶהְבָּה הִיא סִבֵּל,
חִבּוּרֹת כְּחָלוֹת וּפִצְעִים עַל כַּף הַיָּד.
אָמַר הָאֵב: תִּתְּבִישׁ לָךְ, יֶלֶד!
תִּפְסִיק עִם הַשְּׁטִיּוֹת תִּכְף וּמִיד!

אָמַר הַהֶלֶךְ: רְחוּב לֹא מוֹצָא.
הִקְשִׁישׁ אָמַר: דֶּרֶךְ אֲרָכָה וּפִתְלָתְלָה.

בְּכַתֶּה הַמּוֹרָה אָמְרָה לוֹ:
מְלָה בֵּת אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת. סֶתֶם מְלָה.

אָמְרָה הַמְּאַהֶבֶת: הִיא לֵוִית חֵן.
שָׁאֵל הַסּוֹחֵר: מָה עֲרֵכָה בְּמִטְבְּעוֹת זָהָב?
הִיחֲפֵן נֶאֱנַח: הָאֶהְבָּה הִיא
לְשֹׁמֵר עַל מִשְׁפַּחְתָּךְ מִחֲרַפַּת רָעָב.

הַמְּשׁוֹרֵר אָמַר: הָאֶהְבָּה הִיא רָגֶשׁ,
כְּמוֹ מָה שֶׁחָשׁ הַפֶּרַח לַפְּרֹפֶר.
הַמְּאַהֶב אָמַר: הִיא שׁוֹרְפֶת אֶת כָּל מָה שֵׁיֵשׁ לִי
בְּתוֹךְ סֶבֶל אֵינְסוּפִי שְׁלֹא נִגְמַר.

הַקְּנָאִי רָעַם: זֹאת כְּפִירָה בְּאֱלֹהִים!
הוֹסִיף הַשִּׁיח': חֲטָא לֹלֵא מִחִילָה!
הַדֶּרֶשֶׁן אָמַר: זֶה הָעֵדִי לְצוּאָרוֹ שֶׁל הַשֵּׁטֶן!
הַמְּטִיף אָמַר: מְלָה מְבִטֶּלֶת וּבִטְלָה.

שׁוֹפֵט הָעִיר אָמַר: הָאֶהְבָּה הִיא
שְׂבָעִים מִכּוֹת מִתַּחַת לְמַגִּלָּב.
הַשְּׂרִירָן אָמַר הָאֶהְבָּה הִיא
מִחוּל הַקֶּרֶב בֵּין הַבְּרֹזֶל וּבֵין הַלֵּב.

עוֹבֵר אֶרֶץ אָמַר שְׂכֵמוֹ חֲלִיל הִיא,
נְעִימָתָה טוֹבָה יוֹתֵר מִן הַמְּרַחֵק.
אָמַר חֲבֵרוֹ: הִזְהָרוּ לָכֶם מִפְּנִיָּה,
הָאֶהְבָּה הִיא... שׁוֹמֵר נַפְשׁוֹ יִרְחֹק!

וּבַעֲצוּמוֹ שֶׁל הוֹכּוּחַ,
עַת הִלְכָה וְהִתְעַצְמָה הַהֶמְלָה,
רְאִיתִי אֶת הַיֶּלֶד מְמַלְמֵל לוֹ:
אֲבָל אֲנִי רַק שְׁאֵלֹתִי שְׁאֵלָה.

אני קורא בקול את שמך / מהדי מוסווי

אני צועק בקול את שמך, הקשיבי לי כעת!
 חלצי אותי מהתפר שבו אני חצי חי – חצי מת,
 המות האטי שלך בחיקו של בעלך
 וגופי שלי המר, המתסר מכאבך.
 כל נשיקה שלך היא כעת פסת סיוט,
 ספור שמן ההתחלה דן את עצמו למות.
 בכל רחוב בכיתי עד שהבכי גם הוא בכה,
 אולי בעלך ראה את דמעותי על המדרכה.
 אני הולך ומתנדנד... שכור שנעלם!
 ושדקארט האידיוט יוכיח שאני קים!
 "הייתי" פעם, זה נכון, אולי בעולם אחר,
 כן, הייתי בין מצעיה, הוזה ומחרחר,
 "הייתי", כמו שאת נמלטת איה שהבקר מאיר,
 "הייתי", כמו המכות של האגרוף על הקיר,
 מדבר באריכות על בדידותי עם השטית,
 "אני" ישנו, אבל גם הכאב שלך, שלא מניח.
 משתק כמו נדון למות, כמו אחד שכבר מת
 ואת עומדת בתוך בכיה, כבר צריכה לצאת,
 דמעת אפור כהה שלך על הלחי נמרחת
 מתוך ידיך הרועדות אני מתקין לו ארוחה,
 את נקרעת בין שנינו, התפצלת לשתיים,
 הוטחת כנגד גופי בכוח, כלי דם ושפתיים.
 נשקתי לך, נשקתי לך, נשקתי ממרחק
 כשהוא הכה אותך כל לילה, מוטלת שם כשק,
 מקיאה מתוך הלילה את אלהים וגם אותי,
 את שכורה מהמשקה שלך ואני מבדידותי,
 צריכה לישן בחיק שממנו את בורחת,
 מקרצפת את גופך בכוח במקלחת
 עם דמעות ועם הדם ועם הקול של בעלך
 שמברח את הצל וקורא לך למטתך,

אֲבָל אַחֲרֵי הַכֹּל נִצְחָנוּ, גַּם אִם נִצָּרַב בִּי הָעֶלְבוֹן:
אֶת הָרֵיחַ שְׁלִי אֶת לֹא תִמְחִי בְּמִים וְסִבּוֹן.
חֲשָׁבִי עָלַי כְּשֶׁאַתָּה מִתְכַּסֶּה בְּזִרְעוֹתַי וּבִשְׁמִיכָה,
עַל הַתִּינוּק הַהוּא שֶׁהִפְלֵת בְּתוֹךְ הַשְּׂכָחָה,
תִּתְעוֹרְרִי מִנְחִירוֹתַי אֶל בְּדִידוֹת לִילוֹתֶיךָ,
וּבְכִי עָלֵינוּ בְּכִי מֵר, עָלִי וְעָלֶיךָ.
הִרְגִּישִׁי אֶת יָדֶי שְׂנוּבְרוֹת בְּשַׁעְרוֹתֶיךָ,
הִרְגִּישִׁי אוֹתִי עַל הַכֹּר שֶׁסְּפוּג בְּדַמְעוֹתֶיךָ,
הִרְגִּישִׁי אוֹתִי מִפְּרָכֶם בֵּין הַשּׁוּרוֹת, נְבוֹךְ,
הִרְגִּישִׁי אוֹתִי מִתִּיסָר בְּבִדִּידוֹתֵי כְמוֹךְ,
הִרְגִּישִׁי אֶת גּוֹפִי וְנִמְסִי בַּחֵם שְׂנוּדֶךָ מִמֶּנּוּ,
הַנִּיחִי לְעוֹלָם לְדַעַת שְׁהֵנֶךָ, הַנִּיחִי לוֹ לְדַעַת שְׁהֵנִנוּ.

אני מכירה איזו אישה / פִּרְיָא שֶׁש־בּוֹלוּקִי

אֲנִי מִכִּירָה אִיזוֹ אִשָּׁה,
לְתִשּׁוּקוֹתֶיהָ זֹוג כְּנַפִּים,
אֲבָל הַפֶּחֶד וְהַבּוֹשָׁה
הַקָּפִּיאוּ לָהּ אֶת הָרִגְלִים.

אֲנִי מִכִּירָה אִיזוֹ אִשָּׁה
שֶׁבִפְנֵת בֵּיתָה הַקֵּט,
בְּמִטְבָּחָהּ, בְּלַחֲשֶׁהּ,
בֵּין הַסִּירִים וְהַמַּחְבֵּת,

מִזְמָזְמַת שִׁיר גַּעְגּוּעַ,
מִבְּטָה בּוֹדֵד וְקָר.
אֶת תְּקוּוֹתֶיהָ, בְּלֵב נִגּוּעַ,
הִיא טוֹמֶנֶת בְּמִחָר.

אֲנִי מִכִּירָה אִשָּׁה אַחַת
שֶׁאֻמְרֶת שֶׁהִיא מִתְחַרְטֶת

עַל פְּרוּרֵי חֶבֶה מִפַּעַם
וְעַל אֵלֶּה שְׁעוּדָה מְלַקֶּטֶת.

וְאִשָּׁה לְעֶצְמָהּ מִמְלָמֶלֶת:
הַבֵּית הַזֶּה סוֹגֵר עָלַי.
וּמִיד נִרְתַּעַת וְשׁוֹאֵלֶת:
אֲבָל מָה יִהְיֶה עַל יְלָדַי?

אִשָּׁה אַחַת, הֶרֶת כָּאֵב,
מְעַרְסֶלֶת צַעַר בֵּין יְדֶיהָ,
אִשָּׁה שֶׁנִּשְׁבֵּר לָהּ הַלֵּב
וְאֵין דֵּי חֵלֶב בְּשַׁדִּיהָ,

אִשָּׁה חֲיָה עִם הָעֵנִי,
בְּתוֹךְ דְּמָעָתָה נִרְדָּמֶת,
הִיא תוֹקֶה: אַחַת כְּמוֹנִי
עַל אֵיזָה חֲטָא הִיא מְשַׁלֶּמֶת?

אִשָּׁה מִסְתִּירָה פְּצָעֶיהָ,
אִשָּׁה צוֹרֶרֶת אֶת כְּאֵבָהּ
שֶׁלֹּא יִגִּידוּ עָלֶיהָ אֵלֶּה:
"הוּא מִסְכֵּנָה אֶתְּ, עֵלּוּבָה."

אִשָּׁה אַחַת, בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ,
מִתְקַרֶּבֶת בְּכָל יוֹם אֶל מוֹתָהּ.